

DE JULIE
KAGAWA
NEW YORK TIMES BESTSELLERAUTEUR

IJZER

STRIJDER

THE IRON FEY
DEEL 7

Vertaling Angelique Verheijen

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen. Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins Young Adult is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

© 2015 Julie Kagawa
Oorspronkelijke titel: *The Iron Warrior*
Vertaling: Angelique Verheijen
Omslagontwerp: Harlequin Enterprises Limited
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: Harlequin Enterprises Limited
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1242 1
NUR 285
Derde druk juni 2023

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises Limited, Toronto, Canada
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

HOOFDSTUK I

ZWEVEN

Mijn naam is Ethan Chase.

Ik weet het niet helemaal zeker, maar ik denk dat ik dood ben.

WAKKER WORDEN

De droom loopt altijd op dezelfde manier af.

Ik ben weer in mijn kamer. Of misschien is het wel de kamer van mijn zus, of die van een vreemde; ik zou het niet kunnen zeggen. Er hangen foto's aan de muur die ik niet herken, van een familie die niet de mijne is. Het bureau is wel van mij, geloof ik, net als het bed en de stoel en de computer. Op het bed ligt iemand te slapen. Lang kastanjebruin haar valt over het kussen. Omdat ik haar niet wakker wil maken, probeer ik geen geluid te maken, al kan ik me niet herinneren waarom ze hier in mijn kamer is. Als dit al mijn kamer is...

Hoe dan ook, het is hier donker. De regen slaat op het dak, en vanuit de verte klinkt het gegil van de biggen in de schuur. Pap wil dat ik ze vandaag voer; ik kijk er niet bepaald naar uit om de regen en de blubber in te moeten. Ik heb gezegd dat ik ze eten zal geven wanneer het ophoudt met regenen, maar als ik heel eerlijk ben, wil ik liever niet naar buiten in het donker. Ik weet dat hij daar is, dat hij op de loer ligt in de schaduwen, dat hij op me wacht. Ik heb het in de spiegel gezien: voor mijn slaapkamerraam staat een lange, magere gestalte naar binnen te gluren. Soms denk ik vanuit mijn ooghoek te zien dat er lange, zwarte vingers onder het bed vandaan komen, maar als ik me dan omdraai, is er niets.

Mijn telefoon zoemt op het bureau. Ik laat hem gaan en krijg

een knoop in mijn maag wanneer hij blijft trillen op het blad.

‘Waarom neem je niet op?’ vraagt het meisje met het bruine haar. Ze zit nu rechtop op mijn bed. Haar groene ogen lijken te gloeien in het duister.

‘Omdat ze boos op me zal zijn,’ zeg ik. ‘Ik ben weggegaan. Ik had beloofd dat ik terug zou komen, maar ik heb haar achtergelaten. Daar laat ze me niet mee weggemen.’

De telefoon valt stil. Van beneden komen stemmen; mijn ouders roepen dat het etenstijd is. Ik kijk weer om naar het meisje met het kastanjebruine haar, maar ze is verdwenen, en nu zit Meghan op het bed. Haar lange blonde haar lijkt wel van zilver in het halfdonker. Ze glimlacht naar me, en onmiddellijk ben ik weer een jochie van vier dat zijn knuffelkonijn tegen zijn borst drukt.

‘Ga lekker eten, ukkepuk,’ zegt Meghan hartelijk. Ze glimlacht nog steeds, maar haar gezicht is nat van de tranen. Langzaam rollen ze over haar wangen naar beneden. ‘Zeg maar tegen mam en Luke dat ik me niet lekker voel. Maar kom terug zodra je klaar bent. Dan lees ik je voor, oké?’

‘Kee,’ zeg ik, en ik waggel naar de deur, met Floppie stevig vastgeklemd onder mijn arm. Ik vraag me af waarom ze huilt en of ik iets kan doen om haar weer gelukkig te maken. Ik vind het verschrikkelijk als mijn zus verdrietig is.

‘Ze is iemand kwijtgeraakt,’ fluistert Floppie tegen me, zoals hij soms doet wanneer we alleen zijn. ‘Er is iemand weggegaan; daarom is ze zo bedroefd.’ De gang waaraan mijn kamer ligt, is donker, en ook de rest van het huis is in schaduwen gehuld. Eén enkel lichtje flikkert in onze kleine keuken. Ik loop eropaf en probeer de donkere dingen die net buiten mijn blikveld bewegen te negeren.

Beneden aan de trap word ik opgewacht door een haveloze jongen met een verwilderde haardos. ‘Kun jij me helpen?’ vraagt Todd Wyndham met een smekende blik in zijn ogen. De schaduwen

wervelen om hem heen, klampen zich vast aan zijn magere gestalte en trekken hem weer de duisternis in.

Huiverend haast ik me langs hem heen. Floppie druk ik dicht tegen mijn gezicht om maar niets te hoeven zien.

‘Ethan, wacht,’ fluistert Todd voor de schaduwen hem opslokken. ‘Niet weggaan. Alsjeblieft, kom terug. Ik denk dat ik iets ben kwijtgeraakt.’ De duisternis verzwelgt hem, en hij verdwijnt uit het zicht.

‘Daar ben je!’ roept mam uit wanneer ik eindelijk de keuken binnenstap. ‘Waar blijft je zus? Het eten is klaar. Komt ze niet naar beneden?’

Ik knipper met mijn ogen. Opeens ben ik geen vier meer, en de bitterheid omhult me als een tweede huid.

‘Ze woont hier niet meer, mam,’ zeg ik nors en opstandig. ‘Dat is al heel lang zo, weet je nog?’

‘O, dat is waar ook.’ Mam pakt een stapel borden uit het keukenkastje en geeft die aan mij. ‘Als je haar weer eens ziet, wil je dan zeggen dat ik een bord voor haar warm hou?’

Voor ik antwoord kan geven, wordt er hard op de voordeur geklopt. Het geluid galmt door het huis, een hol gebons waarvoor de kronkelende schaduwen aan de rand van het licht zich doodsbang terugtrekken.

‘O, mooi. Precies op tijd.’ Mam doet de deur van de oven open en haalt een dampende taart tevoorschijn, waaruit iets roods druipt. ‘Ethan, wil jij opendoen, alsjeblieft? Laat onze gast niet buiten in de regen staan.’

Ik zet de borden op tafel, loop door de woonkamer en doe de voordeur open.

Keirran staart me aan, druipend van de regen. Zijn zilveren haar plakt in zijn nek en tegen zijn voorhoofd, en ook zijn kleren zijn doorweekt. Het water verzamelt zich rond zijn voeten, alleen is de plas veel te donker om regen te kunnen zijn.

Onder zijn shirt klopt iets, donker en dreigend, als een gestoorde hartslag. Plotseling voel ik het ook, het gewicht direct onder zijn borstbeen, de koude cirkel van staal die als twee druppels water lijkt op het ding dat ik zelf meedraag aan een ketting om mijn hals.

Achter Keirran gaat het onweer tekeer. De bliksem schiet langs de hemel, verlicht de rode vegen op zijn gezicht, de ijzige glans in zijn ogen. Een fractie van een seconde zie ik nog iemand staan wanneer ik over zijn schouder in de duisternis staar. Lang en bleek, met haar als kronkelende mist. Maar het licht dooft bijna direct weer, en de gestalte is verdwenen.

Als ik Keirran nog eens goed bekijk, gaat er een ijzige rilling door me heen. Zijn handen druipen van het bloed, het zit tot boven zijn ellebogen. Het gebogen zwaard in zijn hand vangt glinsterend het licht. Ik kijk in zijn kille blauwe ogen. Hij glimlacht droevig.

‘Het spijt me, Ethan,’ fluistert hij. Altijd diezelfde woorden.

Daarna ramt hij het zwaard in mijn buik.

Ik slaakte een geluidloze kreet en opende mijn ogen. Het was donker om me heen. Zonder me te bewegen staaarde ik omhoog naar wat een doodgewoon plafond leek te zijn. Waar was ik?

Door het pleisterwerk liepen scheuren. Ze vormden vreemde patronen en gezichten, maar deze keer vloeiden ze niet in elkaar over en lachten ze me ook niet uit, zoals ze eerder weleens hadden gedaan. Eigenlijk was dit de eerste keer in heel lange tijd dat mijn geest min of meer helder was.

De keren hiervoor had ik me steeds moeten losrukken uit een enge, surrealistische waanwereld, met als enig resultaat dat ik direct in de volgende was beland. Daar was alles weer net zo angst-aanjagend en verknipt geweest, maar omdat het een droom was geweest had ik dat niet doorgehad. Af en toe had ik een helder mo-

ment beleefd, en als ik diep genoeg nadacht, herinnerde ik me gezichten die met koortsige, bezorgde blikken boven het mijne hadden gezweefd. Eén gezicht met betraande wangen dook opvallend vaak in mijn dromen op. Soms sprak ze tegen me. Ze vertelde me dat ik moest volhouden, fluisterde dat het haar zo speet. Ik wilde dolgraag met haar praten, haar laten weten dat het goed met me ging, maar het was me nooit gelukt om me lang genoeg vast te klampen aan de werkelijkheid. Ik was altijd snel weer teruggezakt in de getikte nachtmerries in mijn geest.

Hoewel ik me niet kon herinneren hoe ik hier terecht was gekomen, had ik eindelijk weer grip op mijn brein. Ik was wakker, alert en vastbesloten om dat deze keer zo te houden. Voorzichtig onderzocht ik mijn rammelende gedachten. Ik verzamelde de scherven van mijn geheugen en probeerde ze in elkaar te passen om te achterhalen wat er was gebeurd.

Begin bij het begin.

Waar ben ik?

Langzaam draaide ik mijn hoofd opzij, en ik nam mijn omgeving in me op. Ik lag in een groot bed, de dekens opgetrokken tot aan mijn borst, mijn armen langs mijn zij. De kamer leek een gewone slaapkamer, of misschien een kantoor, al herkende ik niets en was ik hier nooit eerder geweest. In een hoek stond een bureau met daarop een computerscherm dat blauw oplichtte. Daarnaast stond een ladekast. De koele nachtlucht kwam naar binnen doordat het raam aan de rechterkant een stukje openstond. Het zilverkleurige licht van de volle maan, die enorm en rond was en dichterbij stond dan ik ooit had gezien, zette de kamer in een vage gloed. Knipperend met mijn ogen draaide ik mijn hoofd naar de andere muur, en mijn adem stakte in mijn keel.

In de hoek het dichtst bij mijn bed stond een stoel. Daarin zat een meisje met lichtblond haar en smalle puntige oren onderuitge-

zakt. Ze hield haar armen gekruist voor haar borst, en haar hoofd rustte tegen de rugleuning.

Mijn zus. Meghan Chase, de IJzerkoningin. Ik bleef naar haar kijken terwijl mijn net ontwaakte brein probeerde te begrijpen wat dit te betekenen had.

Meghan ging verzitten en nam een andere houding aan. Er was een deken over haar heen gedrapeerd, en op de grond onder de armleuning lag een boek. Mijn keel werd dik. Had ze de wacht over me gehouden, gewaakt bij mijn bed? Hoelang was ik hier eigenlijk al? En wat was er in de tussentijd allemaal gebeurd sinds ik buiten westen was geraakt?

Ik probeerde rechttop te gaan zitten om haar te roepen, maar door de beweging begon de kamer op een misselijkmakende manier te draaien, en ik kon weinig meer uitbrengen dan een verstikt gekras. Met een grimas liet ik me weer achterover zakken. Ik voelde me verschrikkelijk zwak, alsof ik heel lang ziek was geweest.

Maar Meghan sliep licht, want haar ogen, doordringend blauw in het halfdonker, schoten direct open.

‘Ethan,’ fluisterde ze ademloos. Binnen een seconde was ze bij me. Haar slanke hand pakte de mijne, en ze knielde naast me neer. Haar vingers gleden zacht over mijn wang, en haar ogen glansden verdacht toen ze mijn blik zocht. ‘Je bent wakker.’ Haar stem klonk zwak van opluchting. ‘Hoe voel je je?’

Ik slikte. Mijn keel voelde aan als schuurpapier. Telkens als ik iets probeerde te zeggen, was het alsof er scheermesjes door mijn luchtpijp werden gehaald. Toch lukte het me om er schor uit te persen dat het wel ging. Daarna barstte ik in zo’n explosieve hoestbui uit, dat de tranen in mijn ogen sprongen.

‘Hou vol.’ Ze liep weg en kwam even later terug met een beker. ‘Langzaam opdrinken,’ zei ze streng.

Voorzichtig nam ik een piepklein slokje. Was dit water aange-

lengd met elfenmagie? Het leek doodnormaal, niet-magisch water, voor zover ik dat kon inschatten, tenminste. Plotseling verging ik van de dorst, en ik moest mezelf dwingen om langzaam te slikken. Ik had zo'n vermoeden dat het water direct weer naar buiten zou komen als ik het te snel naar binnen zou klokken.

Meghan wachtte geduldig tot ik klaar was en sleepte toen haar stoel naar de rand van mijn bed. 'Beter?'

Ik knikte. 'Ja,' fluisterde ik, om mijn stem te testen. Die klonk nog steeds raspand, maar ik kon tenminste praten zonder te hoesten. 'Waar ben ik?'

'In het IJzerrijk,' zei Meghan zacht. 'Je bent in Mag Tuiredh.' De hoofdstad van het IJzerrijk en Meghans hof, midden in Nimmernimmer. Ik was weer eens in het land van de fae terechtgekomen.

Ik ging verliggen en klemde mijn kiezen op elkaar toen de kamer begon te kantelen. Meghan keek bezorgd, dus ik vermande me snel voor ze weg zou rennen om een dokter of een genezer te halen, of wat voor toverfiguur er hier ook over dat soort dingen ging. Ik was wakker en helemaal bij en ik had nog steeds geen flauw benul van wat er aan de hand was. Ik wilde antwoorden.

'Hoelang ben ik bewusteloos geweest?' vroeg ik.

Ze reageerde niet direct, maar keek me ongerust aan. Iets in haar blik bezorgde me kramp in mijn maag.

'Meghan?' drong ik aan. 'Hoelang ben ik al in Nimmernimmer?'

'Iets langer dan een maand,' zei ze uiteindelijk. 'Voor zover we weten, ben je tot vandaag in coma geweest. Niemand kon zeggen of je ooit nog wakker zou worden. We hebben je gevonden in die heksenkring in Ierland en je hiernaartoe gebracht.'

'Een maand?' bracht ik verstikt uit. Een maand in Nimmernimmer betekende dat er een onduidelijke hoeveelheid tijd was verstreken in de echte wereld. Misschien was er wel een jaar voorbijgevoegen terwijl ik hier had gelegen en van niks had geweten.

‘Waarom hier?’ vroeg ik zwakjes. ‘Waarom heb je me niet naar de mensenwereld gebracht?’

Opnieuw gaf ze geen antwoord. Met sombere ogen bleef ze op me neerkijken.

‘En hoe zit het met pap en mam?’ wilde ik weten. Vlak voordat ik was vertrokken, had ik beloofd dat ik niet voor wie-weet-hoe-lang in Nimmernimmer zou verdwijnen. Alweer had ik een belofte gebroken, alweer had ik gelogen tegen de mensen van wie ik hield. Mijn moeder was waarschijnlijk gek van bezorgdheid.

‘Weten ze waar ik ben?’ vroeg ik. ‘Heeft iemand ze dat verteld? Weten ze dat ik nog leef?’

‘Ethan,’ fluisterde Meghan met trillende stem. Ik werd koud van angst toen ik haar gezicht beter bekeek. Ze maakte een afgetobde indruk en staarde me aan alsof ik een geest was. Sporen van rauw verdriet drongen door het beheerste masker dat ze altijd droeg, de vermomming van de IJzerkoningin.

Mijn geheugen was warrig, maar diep vanbinnen wist ik dat er iets verschrikkelijks gebeurd moest zijn.

Meghan sloot haar ogen, ademde diep in en keek me weer aan. ‘Toen we je vonden,’ vervolgde ze met een stem die iets krachtiger klonk, ‘was je zo goed als dood. Alles zat onder je bloed, en je ademde niet meer. We deden wat we konden om je leven te redden, maar...’ Ze slikte en leek nauwelijks in staat om haar tranen te bedwingen. ‘Maar uiteindelijk raakten we je kwijt.’

Mijn hart stond stil. Ongelovig staarde ik haar aan, want ik kon nauwelijks bevatten wat ze me vertelde. ‘Hoe... Hoe bedoel je?’

‘Ethan, je bent gestorven. Een paar minuten lang ben je dood geweest.’

Het duizelde me toen ik me liet terugvallen in de kussens. Stukjes van die avond kwamen weer terug, maakten zich los uit de warboel van dromen en nachtmerries. Sommige dingen waren dus echt.

‘Maar ik ben er nog,’ betoogde ik. ‘Ik leef. Hoe kan dat?’

‘Ik weet het niet,’ zei Meghan. ‘Maar de genezers vonden dit op je lichaam.’ Ze boog zich naar me toe en liet twee koude stukjes koper in mijn handpalm vallen. Ze pasten perfect in elkaar en vormden samen een rond, plat schijfje, waarin precies in het midden een driehoek was geëst.

Een amulet. Dat was een cadeau geweest van... mijn mentor Guro Javier om me te beschermen tegen de gevaren van Nimmernimmer. Maar ik had die amulet niet altijd bij me gehad. Mijn hersens werkten op volle toeren terwijl ik me alles probeerde te herinneren. Ik had hem gedragen toen ik met Keirran naar Ierland was gegaan om de vrouwe van de vergeten fae te ontmoeten. In de heksenkring, omringd door tientallen fae van het vergeten volk, had de vrouwe Keirran verteld dat je de sluier – de magische barrière die voorkwam dat gewone mensen de fae konden zien – kon laten scheuren door een offer te brengen. Het offer van iemand die door bloedverwantschap was verbonden met alle drie de hoven, die familie had bij Zomer, Winter en IJzer. Om de verbannen fae verder te laten leven, om te zorgen dat de mensen zich hen weer zouden herinneren, moest ik dood.

Daarna had Keirran me neergestoken. En ik was gestorven.

‘Volgens mijn genezers hangt er een krachtige magie rondom die amulet,’ vervolgde Meghan op onnatuurlijk kalme toon. ‘En toen je... stierf, sprong het uit elkaar. Ik dacht dat ik je kwijt was.’ Haar stem trilde, maar ze kreeg zichzelf weer onder controle. ‘Op het moment dat we onze pogingen om je weer bij te brengen wilden staken, begon je hart weer te kloppen. Heel, heel langzaam, en we kregen je niet wakker, maar je leefde.’ Ze staaarde verbaasd en opgelucht naar de gebroken amulet in mijn hand. ‘Wat dat ook voor ding was, het heeft waarschijnlijk je leven gered.’

Ik keek naar de glimmende stukjes metaal en wist niet goed wat

ik moest voelen. Mijn gevoelens waren zo door elkaar geschud, dat het moeilijk was om één emotie te kiezen om me op te concentreren. Het gebeurde niet iedere dag dat je oudere zus je vertelde dat je dood was geweest, al was het maar een paar minuten. En dat de moordenaar, de persoon die je in je rug had gestoken, familie van je was. Keirran.

Ik dwong mezelf om niet meer aan mijn verraderlijke neef te denken.

‘Pap en mam?’ vroeg ik schor. ‘Weten zij hiervan?’

Er trok een gepijnigde uitdrukking over haar gezicht. ‘We hebben ze laten weten waar je bent,’ antwoordde ze. ‘Dat je bij mij logeert, in Nimmernimmer. Ik heb gezegd dat er iets met je is gebeurd en dat je hier een tijdje moet blijven voor je eigen veiligheid.’ Ze ademde beverig in. ‘Ik kon ze de waarheid niet vertellen, nog niet. Mam zou eraan onderdoor zijn gegaan. Ik hoopte dat je wakker zou worden voor ik moest uitleggen wat er werkelijk aan de hand was. Waarom ik je niet naar huis kon sturen.’

En op dat moment werd het Meghan te veel. Het masker van de IJzerkoningin brak. Ze verborg haar gezicht in haar handen, haar schouders begonnen te schokken, en ze dook zacht snikkend in elkaar. Het was pijnlijk om te zien. Meghan was altijd de sterke van ons tweeën geweest. Al voordat ze naar Nimmernimmer was verhuisd, had ik altijd op haar kunnen bouwen. Natuurlijk was ik toen nog maar een peuter geweest die de grond waarop zijn oudere zus liep aanbad. Maar altijd wanneer ik weer eens door nachtmerries was geplaagd, door angsten of monsters die alleen ik kon zien, had ik Meghan om hulp gevraagd. Zij had ervoor gezorgd dat ik me weer veilig voelde. Zelfs nu, jaren later, kon ik er niet tegen om haar ongelukkig te zien. Het grootste deel van mijn leven had ik het haar kwalijk genomen dat ze weg was gegaan; ik was woedend geweest omdat ze voor hén had gekozen en niet voor haar familie.

Ik haatte de wereld die haar van me had afgepakt, maar tegelijkertijd miste ik haar ontzettend en wilde ik niets liever dan dat ze naar huis zou komen.

‘Hé.’ Omdat ik niets anders kon bedenken boog ik me naar haar toe, het korte moment van duizeligheid negerend, en ik pakte haar hand.

Ze kneep hard in mijn vingers, alsof ze zichzelf ervan wilde overtuigen dat ik er nog was. Dat ik nog leefde.

‘Het gaat best,’ zei ik. ‘Meghan, het is al goed. Ik ben er nog. Ik ga voorlopig niet dood.’

‘Nee,’ fluisterde ze. ‘Het is niet goed. Het is al een hele tijd niet goed meer.’ Ze ademde diep in en probeerde zich te beheersen, al bleven de tranen tussen haar vingers door stromen. ‘Het spijt me, Ethan,’ vervolgde ze. ‘Het spijt me zo. Ik wilde je hiertegen beschermen. Ik heb zo mijn best gedaan om het te stoppen, om afstand te nemen door nooit op bezoek te komen, door jou en Keirran uit elkaar te houden...’ Haar stem brak toen ze zijn naam uitsprak, en ik voelde een woordeloze uitwisseling van verdriet, woede, schuldgevoel en wanhoop tussen ons die zó sterk was, dat mijn huid ervan tintelde.

‘Ik heb zo veel geheimen bewaard, zo veel mensen pijn gedaan om te voorkomen dat dit zou gebeuren. En nu is Keirran helemaal losgeslagen, en jij bent bijna gestorven...’ Ze schudde haar hoofd en kneep mijn vingers bijna fijn. ‘Het spijt me,’ fluisterde ze weer. ‘Dit is mijn schuld. Ik wist wat er zou gebeuren. Ik had jullie allebei beter in het oog moeten houden, maar ik had nooit gedacht dat Keirran zou... Dat hij in staat was om...’ Er trok een rilling door haar lichaam, en ze begon opnieuw te snikken.

Ineens herinnerde ik me weer dat ik die avond het geluid van naderende hoeven had gehoord, nadat Keirran me had neergestoken en ik in elkaar was gezakt. Waren dat Meghan en haar ridders

geweest, die me kwamen redden? Had ze gezien dat Keirran, haar enige zoon, me met zijn zwaard doorboorde en me achterliet om te sterven?

En toen herinnerde ik me nog iets anders.

‘Dus daar ging die profetie over,’ zei ik. Ik voelde me een idioot omdat ik het niet eerder had begrepen, dat ik nooit op het idee was gekomen. Maar hoe kon dat ook? Hoe had ik kunnen raden dat Keirran, mijn neefje, en eerlijk gezegd een van mijn weinige vrienden, me in mijn rug zou steken? ‘Die voorspelling waarover iedereen zich zo veel zorgen maakte. Jij, Ash, Puck en zelfs Titania. Jullie kregen allemaal bijna een hartaanval toen jullie mij en Keirran samen zagen. Vanwege die profetie.’

Meghan knikte vermoeid. ‘Het zou me niet moeten verbazen dat je erachter bent gekomen.’ Ze veegde haar ogen droog en ging rechtop zitten. ‘Wie heeft het je verteld?’

‘Het orakel,’ zei ik terwijl ik me de stoffige, oude heks weer voor de geest haalde, haar lege oogkassen en de stekende pijn toen ze mijn hoofd had aangeraakt en haar klauwen rechtstreeks in mijn hersens had gezet. Zo had het in elk geval gevoeld. Ik dacht terug aan het visioen dat door mijn hoofd was geflitst: Keirran, die zich druipend van het bloed en met een zwaard in zijn hand over mijn levenloze lichaam boog.

‘Vlak voor ze stierf,’ voegde ik eraan toe toen Meghans ogen groot werden. ‘Ze is gedood door de vergeten fae.’

Dat kwam hard aan. ‘Dus de geruchten kloppen,’ zei ze, bijna alsof ze het tegen zichzelf had. ‘Het spijt me om dat te horen. We zijn niet als goede vrienden uit elkaar gegaan, maar ik zal haar altijd dankbaar blijven voor haar hulp.’ Ze sloot haar ogen en dacht even in stilte terug aan de oeroude fae. ‘Heeft ze je nog meer verteld?’ vroeg ze. ‘Wat de profetie betekende? Op welke manier hij uit zou komen, en welke rol jij zou spelen?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Ze had geen tijd meer om iets uit te leggen voor de vergeten fae haar doodden,’ antwoordde ik. ‘Ik zag mezelf op de grond liggen, en Keirran stond naast me. Ik bedoel, ik wist dat ik dood was, dat ze me mijn eigen dood liet zien...’ Ik rilde, en Meghans kaak verstrakte. ‘Het leek erop dat ik vermoord was. Maar het is nooit in me opgekomen dat Keirran de dader zou kunnen zijn.’ De laatste restjes van mijn geschoktheid losten op in een laaiende woede, en ik balde mijn vuisten. ‘Maar jij wist ervan,’ zei ik tegen Meghan. Het was moeilijk om het niet als een beschuldiging te laten klinken.

Mijn zus nam me droevig op terwijl ik mijn emoties de baas probeerde te blijven. Ik had het gevoel dat ik van alle kanten verraden was.

‘Jij wist van die profetie,’ herhaalde ik. ‘Daarom wilde je mij en Keirran uit elkaar houden. Daarom ben je nooit teruggekomen.’ Ze gaf geen antwoord, en ik boog naar voren, vastbesloten om dit voor eens en altijd tot op de bodem uit te zoeken. ‘Hoelang wist je het al?’

‘Al voor Keirran geboren werd,’ antwoordde ze met een afwezige blik in haar ogen. ‘Het orakel kwam naar me toe, niet lang nadat ik de IJzerkoningin was geworden. Ze vertelde me dat mijn eerstgeboren kind me niets dan verdriet zou brengen. Dat Keirran was voorbestemd om de hoven te verbinden of te vernietigen.’ Ze keek neer op onze nog steeds verstrengelde handen. ‘En dat jouw dood de katalysator zou zijn, Ethan. Als Keirran jou zou doden, zou alles in gang worden gezet. Dat was het begin van de vernietiging.’

Ongelovig staarde ik haar aan. Nog voor Keirran zelfs maar geboren was. Dat betekende dat ze het al heel lang wist, dat die donkere wolk jarenlang boven haar hoofd had gehangen. Ze had tijdens Keirrans hele leven geweten dat haar zoon iets afschuwelijks zou kunnen doen.

‘En nu is het gebeurd,’ zei ze toonloos. ‘De profetie is uitgeko-

men. Keirran is iets begonnen wat hij nooit meer ongedaan kan maken, en ik, als koningin van dit land, moet reageren.’

Ik probeerde het droge gevoel in mijn keel weg te slikken. ‘Wat is er aan de hand?’ vroeg ik aarzelend, bijna bang voor haar antwoord. ‘En waar is Keirran eigenlijk?’

‘Niemand heeft hem meer gezien sinds die avond,’ zei ze. ‘Maar we hebben reden om aan te nemen dat hij bij het vergeten volk is.’

Het vergeten volk. De fae die langzaam vervaagden omdat niemand zich nog herinnerde wie ze waren. Mijn bloed veranderde in ijs. Als ik was ‘gestorven’, dan zou de sluier – die ervoor zorgde dat Nimmernimmer onzichtbaar en verborgen bleef voor de mensen – zijn verdwenen. Keirran geloofde dat hij de vergeten fae kon redden door de sluier te vernietigen, omdat hij er op die manier voor kon zorgen dat de mensen weer in hen gingen geloven. Omdat ze zelf geen magie meer hadden, was dat hun enige kans om te overleven. Maar ik kon me geen voorstelling maken van de wereldwijde doodsangst, chaos en waanzin die moesten zijn uitgebroken toen de hele mensheid in één klap tot de ontdekking kwam dat de fae echt bestonden.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg ik, opkijkend naar Meghan. Toen ze haar ogen sloot, werd ik nog banger. Had Keirran echt een of andere elfenapocalyps ontketend? ‘Is de sluier vernietigd?’ Mijn stem klonk verstikt. ‘Kan iedereen de fae nu zien?’

‘Nee,’ fluisterde ze tot mijn grote opluchting. ‘Het is niet mogelijk om de sluier permanent te vernietigen. Zelfs als het ritueel gewerkt zou hebben zoals de bedoeling was, dan zou de sluier zich uiteindelijk opnieuw hebben gevormd. Maar...’ Ze aarzelde. ‘...heel Nimmernimmer voelde het toen jij stierf. Er ontstond een deining van emoties, een schokgolf vanuit de sterfelijke wereld die sterker was dan alles wat Nimmernimmer ooit had ervaren. Die trok door de hoven, door het Wyldwoud, door Mag Tuiredh, door alles. Eerst

wisten we niet wat het was, maar toen begonnen er verslagen binnen te druppelen uit de mensenwereld. Ethan, de eerste minuten na jouw dood was de sluier verdwenen. Een paar minuten lang...'

'Konden de mensen de fae zien,' maakte ik haar zinnig fluisterend voor haar af.

Meghan knikte. 'Gelukkig kwam de sluier nadat jij tot leven was gekomen snel weer terug, en een paar minuten later was iedereen alweer vergeten wat er was gebeurd. Maar in die korte tijd veranderde de wereld in een enorme chaos. Heel veel mensen zijn gewond geraakt toen ze probeerden te ontsnappen, of toen ze fae wilden doden of vangen. Sommigen werden gek of dachten dat ze gek waren geworden. Een heleboel halfbloeden zijn aangevallen of zelfs gedood toen mensen ze konden zien zoals ze werkelijk waren. Het duurde maar een paar minuten, maar de gebeurtenissen hebben hun sporen nagelaten. Beide werelden zijn nog steeds aan het herstellen, al weet de ene wereld niet waarvan.'

Ik voelde me misselijk en probeerde niet te denken aan alle dingen waarvan ik wist dat ze gebeurd moesten zijn in de nacht dat ik was gestorven.

'Pap en mam?' vroeg ik. Ik had nooit gedacht dat ik me zorgen zou hoeven maken over de mensen die ik had achtergelaten in de sterfelijke wereld, maar blijkbaar golden de gewone regels niet meer. 'Waar waren zij die avond?'

'Het gaat goed met ze,' verzekerde Meghan me. Ze klonk zelf ook opgelucht. 'Ze sliepen toen het gebeurde, en dankzij al die anti-faemaatregelen van jou was hun huis veilig. Tegen de tijd dat ze wakker werden, was alles weer min of meer normaal. Hoewel er een heleboel verwarring, angst en woede was in de dagen die daarop volgden.'

Ik ademde een paar keer diep in om het panische gevoel kwijt te raken. Mijn familie was gelukkig niets overkomen; ze waren veilig

geweest voor de elfenwaanzen die de wereld had overspoeld. Toch bleef me iets dwarszitten. Met veel moeite probeerde ik de gebeurtenissen van die avond op te diepen uit mijn wazige geheugen, en ik deed mijn uiterste best om te achterhalen wat echt was en wat bij mijn nachtmerries hoorde. Ik was iets vergeten... of iemand. Keirran en ik waren samen naar Ierland gegaan om de vergeten koningin te zoeken, maar we hadden iemand achtergelaten...

'Kenzie!' riep ik uit. De knoop in mijn maag kwam weer opzetten. Kenzie had de amulet eerder altijd gedragen. Hij had een paar keer haar leven gered toen we in Nimmernimmer waren geweest, maar ze had hem teruggegeven toen ik die laatste avond uit het ziekenhuis was vertrokken. Duizelend dacht ik terug aan mijn kleine, opstandige vriendin, aan haar donkerbruine ogen en de blauwe plukken in haar haar.

Mackenzie St. James was het derde lid van ons trio. Ze had onderhandeld met elfenkoninginnen om het Zicht te verwerven, ruzie gemaakt met onuitstaanbare pratende katten en systematisch geweigerd om veilig achter te blijven in de sterfelijke wereld. Vrolijk, koppig en zonder van ophouden te weten was ze me steeds weer naar Nimmernimmer gevolgd. Al mijn pogingen om haar op afstand te houden had ze botweg genegeerd, en tegen beter weten in was ik hopeloos verliefd op haar geworden.

Dat had ik haar verteld op de avond dat Keirran en ik naar Ierland waren gegaan om de vergeten koningin te zoeken. We hadden haar moeten achterlaten omdat Keirran ruzie had gezocht met Titania, de koningin van het Zomerhof. Van al die verrekte fae koos hij juist haar uit, en Kenzie was midden in de vuurlinie terechtgekomen.

Ik dacht terug aan mijn gefluisterde bekentenis in het ziekenhuis van die avond, aan mijn belofte om terug te komen, en ik moest bijna kotsen. Hoeveel tijd was er in de echte wereld verstre-

ken? Hoe ging het met Kenzie? Wachtte ze nog steeds op me? Of was ze verdergegaan met haar leven, omdat ze geloofde dat het land van de fae me deze keer met huid en haar had opgeslokt en dat ik niet meer terug zou komen?

‘Waar is Kenzie?’ vroeg ik. ‘Ze lag in het ziekenhuis, die avond dat ik met Keirran ben vertrokken. Gaat het goed met haar? Waar is ze nu?’

Meghan keek me ongerust aan en zuchtte. ‘Ik weet het niet, Ethan,’ zei ze. ‘Ik wist niet dat ze gewond was. Als ik dat had geweten, zou ik iemand hebben gestuurd om op haar te letten. Maar door alle toestanden met jou en Keirran en de oorlog die op uitbreken staat, heb ik niet veel tijd gehad om aan andere dingen te denken. Het spijt me.’

‘Oorlog? Welke oorlog?’

Even leek ze dwars door me heen te kijken, met ogen vol schuldgevoel, woede en verdriet. Maar toen stond ze op, en daar was de façade van de IJzerkoningin weer, die beheerste, vastberaden aanwezigheid die de hele kamer vulde en de lucht statisch maakte door haar kracht.

‘De vergeten koningin is nu sterk genoeg om Nimmernimmer binnen te vallen.’ Ze sprak beheerst, maar haar blik was hard. ‘Haar leger van vergeten fae heeft de sterfelijke wereld achtergelaten en is het Wyldwoud binnentrokken. Morgenavond houden we een krijgsraad in Tir Na Nog om te bepalen wat er moet gebeuren. Als er een oorlog uitbreekt, zijn we in het nadeel.’

‘Waarom?’

Ze zweeg even, en mijn maag keerde zich bijna om toen ik de angst en de pijn in haar stem hoorde.

‘Omdat Keirran ze aanvoert.’